

SEZÁNA V PEKLE

Pondělí, 04. února 2013

Razím heslo, že k ěmukoliv si dáte rajče, promění se ve zdravou stravu a jídlo po přinoci se bere jako snídaně. A tak práh mojí domácnosti nikdy nesmí překročit váha a zrcadlo v mojí koupelně milosrdně zabírá pod skomírající zárovníkou jen bustu celé mé slovanské krásy.

I když jsem spokojenější ve váze, mám několik neomylných tukových indikátorů. Jakmile Vás kupříkladu zaanou chvilku je zle. Dokud na mě moje kyprá bábi ušlechtilá od branky haleká Holka, ty ale vypadáš; a; patnácti; vím, že je v;chno v naprostém pořádku. V květnu mě ale babi místo lamentování zálibně poplácala po buclatých tvářích, pronesla, že je vidět, že mi nová práce svědčí, a k večeru kromě kachlelím přinesla svoje obrovské brokátové;aty z let, kdy jsem nebyla na světě ani já ani moje matka, se slovy; Zkus si to!; Bábi šala do tušného. Oproti minulým letům jsem se rozhodla udělat výjimku a ne; tuto nemilou záležitost hladomorem. Vsadila jsem na sportovní strunu. Ne na dlouho. Když mi sympatický ortoped koncem ěřevna kroutil buclatým kolínkem, otázal se:; A kolik báháte?;; Tmiceť, teda spí; ěty; odvětila jsem a v koleni hlasitě vrzlo a prasklo. Měsíční?; Týdně;. Dok; zaskočilo. No, ehm, a; volil slova; Vy máte nějakou redukční; stravu?; zeptal se a hypnotizoval rozpačitě nemocnění šidli s podvýživnou zdravotní sestrou. A to zas já si tu svěkově; estí dám!; smála jsem se. Doktor se nesmál. Obratně se rozpoval o kloubech, přímě; patnáctkrát použil slovo; zátě!; Dívala jsem se nechápavě. Rachitická zdravotní sestra mi pak ochotně vysvětlila, jak se cítí koleno, když do něj dupe těžká váha. Rozhodla jsem se po manažersku diverzifikovat riziko selhání pohybového aparátu a koupila jsem si odporne plavky v celku, gumovou ěpicí, plavecké brýle a kolo vyzbrojila novými plá;ti. Vyjela jsem na kole do práce. Pod Barandovem mě pak lovil se seděnou nohou z rigolu vetchý dešek. Rozbáhný le; krpál na silničních plá;ti; jsem zdolala po hlavě. Plavání; lo ale hladce. Celkem. Odhlédnu-li tedy od toho, že s gumovou ěpicí na hlavě vypadáte jako reklama na prezervativ. Abych zabila těmi mouchy jednou ranou, přihlásila jsem se na triatlon. Když jsem na břehu rybníka v Sudoměřích zabijela úderem o stehno jednu mouchu u; ranou, měla jsem chuť servat ze sebe závodní šlo a vypařit se do místní hospůdky. Na startu plavecké části závodu panoval chaos. ěvoci d;ti pobíhaly po hrázi obecního rybníka a přené;ely barevné nafukovací edm;ty, vesničani okouněli a několik závodníků; telovalo kola a rozmíslovalo barecké náěni po břehu. Postavila jsem se s; své barecké boty patami k vodě, a jak se tak protahuji, ztětelně cítím množící se pohledy z davu vesnických fanou;ků.

Zjistila jsem, že v davu ěmilů jsem jediný ělovák s ěislem na hrudi. Kde je start?; chytla jsem hystericky nejbližšího d;du za loket. Jó d;vě! To musí; oběhnout rybník!; vycenil na mě dva zubní solitéry a ukázal prstem na druhou stranu rybníka, která se hemžila protahujícími se plavci. To nestíhá; oběhnout, koěenko, už má; jen těmi minuty do startu!; volal za mnou da, ale to už jsem pádlovala rukou o sto;est.

Když jsem chroptíc a plivajíc vodu mĕjela loděku, mohl si pán se startovním praporem v loěce ukrotit krk. Sotva jsem se vysápala na břeh mezi startující, ozval se startovní vĕstel a dav v plavkách mě strhl zpátky do vody. Na břehu mě ob; jedna rozkopnutá teniska. V nedalekém ro;ti jsem na;la druhou. Měla jazyk vyplazený jako já. V mokřých nohách obalených bahným sajrajtem jsem bleskově utáhla tkaničky a vyběhla ke kolu. Naskočila jsem na něj v b;hu a pelotonu cyklistů elegantně vytvořila první zatáčku. Síla v nohách, euforie a vítr ve vlasech. Mokré plavky přímě; chlad v parném dni a já vydupávala první kopce a edjídla závodníky po dvojicích. Ve třetí kopeku jsem ucítila na prav; noze prudký tah a ne; jsem stačila jakkoliv zareagovat, tkanička od boty několikrát obtočila ětěl z a já přistála i s k; asfaltu. V m;ku mě předjelo několik osvalených vrchařů, deset ěenských v kategorii ěena-matka a ne; jsem se zpátky na kolo, minulo mě dokonce obězní d; na jakési rozkládaěce. Závr; cyklistické etapy jsem v;novala nadějím, ě mě ěeká zlatý ěm eb triatlonu, b;h, v m; to v;em natě. Na centrální louku plnou fandících místních jsem d; smykem. Místo plánovaného elegantního seskoku a sprintu k lesíku se mi ale okamžitě po kontaktu se zemí podlomily nohy. Zjistila jsem, že nem;u chodit, nato; b;et. S rukou v k;ěi jsem se odbelhala k prvnímu fáborku v mlázi; davu a sedla si na p;ez. Svalová paralýza po chvíli povolila a já jsem indiánským b;hem odbelhala i poslední etapu. Cílová rovinka patřila mému napínavému duelu s desetiletým chlapečkem. Sebeúčta v háji. A tak jsem to cestou ze Sudoměřského triatlonu vzala přes obch;dek se zdravou stravou. Dozvěděla jsem se, že ělovák by neměl jíst ni; Ph vy; a; ne; 5, co neroste v na;ich zem;pisných; ěm;ách, mléěné výrobky a nic, co rostlo; stresu nebo bylo hnojeno. Vylučovací metodou jsem dospěla k tomu, že ělovák by měl jíst vylučně biomrkev. A tak jsem vlastní kolena zkusila, že v;eho moc; kodí (sport a biomrkev nevyjímaje), a že si asi místo v;vkání polystyrenu a pocení na páse rad; koupím zmrzku a vyběhnu schody. RENATA FRANCOVÁ (i obrázek)